

бравя моя отличенъ бившъ ученикъ. Казахъ послѣденъ сбогомъ на самотния другарски гробъ и нажаленъ заминахъ да настигамъ другаритѣ си. Вървимъ бавно, но съ твърди крачки напредъ и хубавото българско селце скоро се изгуби отъ очитѣ ни.

ОТРИТНАТЪ.

Изгубихъ си ржката дѣсна,
Изгубихъ лѣвия си кракъ; —
Азъ буря бѣхъ — летѣхъ стремглаво
Въ борба неравна съ кръвенъ врагъ!

За храбрость кръстъ получихъ ази,
Похвала, име, слава, чинъ —
При Булаиръ, Чаталджа, Одринъ
Герой прочутъ бѣхъ азъ единъ!

При Кочани се бихъ най-храбро
Съ невѣренъ сърбинъ — подълъ братъ;
Но по вината на Европа
Побѣдата ни зе обратъ! . . .

Ржка и кракъ оставихъ тамо —
Таквазъ е била мойта честь:
И тъй отритнатъ азъ отъ сички,
За менъ не смисля никой днесъ!

Люб. Бобевски.

